

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/131/2019
Identifikačné číslo spisu:	7210219521
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2021
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7210219521.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne VSŽ a. s., so sídlom v Košiciach, Južná trieda 97, zastúpenej JUDr. Jolanou Fuchsovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej L. G. C., trvale bytom v G., F. XX, zastúpenej JUDr. Annou Lacovou, advokátkou v Košiciach, Pražská 4, o zriadenie vecného bremena, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 13C/123/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. decembra 2018 sp. zn. 3Co/379/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. júna 2017 č. k. 13C/123/2010-339 zamietol žalobu o určenie, že na pozemku registra „C“, parc. č. 2677/3 pre katastrálne územie M. O., vedenom na LV č. XXXXX vo vlastníctve žalovanej sa zriaďuje vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu a prejazdu cez pozemok a pôvodnú bránu v prospech žalobkyne na jej pozemok (presnejšie „pozemky“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd alebo „dovolací súd“) registra „C“, parc. č. 2665/4 a 2665/14 až 2665/18, zapísaný na LV č. XXXXX, na ktorom sa nachádzajú radové garáže súp. č. 2445 a to za náhradu 10 € ročne. Už na tomto mieste sa žiada uviesť, že pôvodnou žalobkyňou tu bola obchodná spoločnosť INTERFLUG a. s. so sídlom v Košiciach, Rastislavova 80, na ktorej miesto v priebehu konania vstúpila (na základe uznesenia súdu prvej inštancie z 10. januára 2011 č. k. 13C/123/2010-56) najskôr dnešná (ostatná) žalobkyňa, tú následne (na základe uznesenia súdu prvej inštancie z 10. mája 2016 č. k. 13C/123/2010-210) nahradil L. Ľ. C. (inak bývalý manžel žalovanej, člen predstavenstva a dnešný likvidátor pôvodnej žalobkyne a predseda predstavenstva dnešnej žalobkyne v jednej osobe) a napokon v dôsledku poslednej pripustenej zmeny na žalujúcej strane sporu (na základe uznesenia súdu prvej inštancie z 18. mája 2017 č. k. 13C/123/2010-320) miesto žalobkyne opätovne (už po druhý raz) zaujala obchodná spoločnosť uvedená aj v úvodnej časti tohto uznesenia najvyššieho súdu. Žalovanej súd prvej inštancie priznal voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu a aj štátu priznal proti žalobkyni v plnom

rozsahu právo na náhradu nákladov vzniknutých štátu v súvislosti s vyplatením odmien znalcomi. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 139, § 140 ods. 2, § 143 ods. 1 a 3, § 217 ods. 1 vety prvej a § 232 ods. 1 C. s. p. (Civilného sporového poriadku - zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i č. 350/2018 Z. z.) a § 151o ods. 3 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/ 1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne nad rámec odôvodnenia nepripustenia zmeny žaloby, navrhutej pre zmeny v skoršej podobe a evidencii pozemkov (ku ktorým došlo až v priebehu konania a ktorými bol zmenený skutkový stav zistený skorším dokazovaním, takže výsledky dokazovania nemohli byť podkladom konania o zmenenej žalobe a žalovaná navyše jednu z vykonaných zmien, týkajúcu sa jej pozemku, namietala a poukázala na jej spôsobilosť stať sa predmetom samostatného konania) a nevykonateľnosti rozhodnutia, majúceho sa vydať na podklade pôvodnej žaloby, poukázal na nesplnenie žiadneho zo zákonných predpokladov žalobkyňou požadovaného zriadenia vecného bremena súdom, keď okrem možnosti až dvoch iných spôsobov zjednania prístupu k pozemku s garážami a to cez vlastné pozemky žalobkyne (u ktorých finančná náročnosť zriadenia prístupu s odkazmi na viaceré rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky nebola podstatnou) bola žalobkyňa ako vlastníčka stavby aj vlastníčkou príslušného pozemku. Rozhodnutia o trovách konania (strán i štátu) potom súd prvej inštancie odôvodnil právne ust. § 255, § 258 ods. 1 aj 2, § 259 a § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne plným procesným úspechom žalovanej, opakom na strane žalobkyne a trovami štátu na znalečnom, ktoré v súlade so skoršou procesnou úpravou preddavkovo financoval štát.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 20. decembra 2018 sp. zn. 3Co/379/2017 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.) a žalovanej tiež priznal proti žalobkyni plnú náhradu trov odvolacieho konania. V rozsudku odôvodnenom právne tiež ustanoveniami § 137 písm. b/, § 140 ods. 1 a 3 a § 355 ods. 2 C. s. p. (popri ustanoveniach použitých už súdom prvej inštancie) mal za to, že úprava žaloby podaním žalobkyne z 20. júna 2017 mala charakter zmeny žaloby, o ktorej bolo treba rozhodovať, postupom súdu prvej inštancie, ktorý takúto zmenu nepripustil, však nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Poukázal (odvolací súd) na celý sled vlastníckych zmien aj zmien v evidencii nehnuteľností, odrážajúcich sa tiež v už vyššie priblížených opakovaných zmenách na žalujúcej strane sporu a jednej pripustenej zmene žaloby; ktoré aj podľa neho po vykonaní dokazovania zodpovedajúceho pôvodnému stavu spôsobovali nepoužiteľnosť takého dokazovania, resp. zjavnú potrebu ďalšieho skôr nepotrebného dokazovania (pre konanie o žalobe zmenenej podaním z 20. júna 2017) a vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania dávali (súdu prvej inštancie) možnosť zmenu žaloby nepripustiť. Podľa názoru odvolacieho súdu pritom nemožno hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces vtedy, ak je zmena skutkového stavu vylučujúca úspech pôvodného žalobného návrhu dôsledkom právnych skutočností a právnych úkonov vykonaných výlučne jednou procesnou stranou. So zreteľom na blízke personálne prepojenie skoršieho žalobcu L.. C. a žalobkyne právne úkony vyvolávajúce potrebu zmeny žaloby považoval i za šikanózne a majúce povahu zneužitia práva vedúceho k prietahom v konaní (čl. 5 Základných princípov C. s. p.), pričom zamietnutie žaloby nebráni žalobkyni v uplatnení práva novou žalobou; argumentoval napokon odvolací súd, v časti trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) upriamujúci taktiež pozornosť na plný procesný úspech žalovanej.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. Porušenie jej práva na spravodlivý proces podľa dovolateľky spôsobil procesne nesprávny postup súdu prvej inštancie, spočívajúci v nepripustení zmeny žaloby, ktorý nenapravil odvolací súd. Súd prvej inštancie založil rozhodnutie zamietajúce žalobu na dvoch protichodných a vzájomne sa vylučujúcich argumentoch (keďže záver o vecnej neopodstatnenosti aj zmenenej žaloby protirečí záveru o potrebe ďalšieho dokazovania, tvoriacemu základ rozhodnutia o nepripustení zmeny žaloby) a naopak kategorický záver odvolacieho súdu o vynútení si potreby zmeny žaloby výlučne okolnosťami na žalujúcej strane sporu nie je podložený (a preto neobstojí), nakoľko k zmenám týkajúcim sa evidencie pozemkov v katastri došlo aj na strane žalovanej. Odvolací súd sa pritom takpovediac podporným dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie (tu rozumej možnosťou prístupu žalobkyne k jej garážam aj bez prechodu cez pozemok žalovanej) ani nezaoberal, z čoho možno vyvodíť záver o predčasnosti úvah súdu prvej inštancie v takejto časti, namietala tiež žalobkyňa, spochybňujúca i záver o ponúkaných alternatívach k riešeniu navrhovanému žalobou a navrhujúca zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na

ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že dovolateľka dostatočne nekonkretizovala uplatnený dôvod prípustnosti dovolania ani dovolací dôvod a prípadné úvahy súdu prvej inštancie vedúce k rozhodnutiu o nepripustení zmeny žaloby nemôžu byť predmetom prieskumu ich správnosti v odvolacom ani dovolacom konaní. Stotožnila sa tiež s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého počínanie osôb vystupujúcich predovšetkým v záverečnej fáze konania pred súdom prvej inštancie na žalujúcej strane sporu vykazuje znaky šikany na jej úkor.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.), na to oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) uvádza nasledovné :

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a jedného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky) je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/ 08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

8. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) dovolanie je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C. s. p.) a v prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

9. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolaťka v prejednávanej veci namietala, že súd (najskôr prvej inštancie a po ňom i odvolací) nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v práve citovanom ustanovení, sú a/ zásah súdu do niektorého alebo aj viacerých procesných oprávnení strany sporu, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah a c/ intenzita zásahu, ktorého dôsledkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že pri nej už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právny-mi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých

dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Žalobkyňa porušenie svojho práva na spravodlivý proces videla jednak v nepripustení súdom prvej inštancie ňou navrhnutéj zmeny žaloby krátko pred rozhodnutím vo veci samej, vyznievajúcim v jej neprospech a v nevyhodnotení takéhoto postupu súdu prvej inštancie odvolacím súdom za chybný a porušujúci jej právo na spravodlivý proces; okrem toho však nižším súdom vytýkala aj spôsob odôvodnenia ich rozsudkov, v rámci ktorých podľa jej názoru súd prvej inštancie použil vnútorne protirečivú argumentáciu a odvolací súd pri obhajobe jeho postupu argumentáciu, ktorú nejde považovať za podloženú obsahom spisu v prejednávanej veci.

14. Vo vzťahu k takýmto námietkam dovolateľke vôbec nešlo dať za pravdu pri odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a navzdory možnej diskusii o správnosti niektorých zvolených formulácií v rámci odôvodnenia potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu dôslednejšou analýzou spochybňovaných častí odôvodnenia jeho rozhodnutia bolo treba dospieť k presne opačnému záveru, teda k tomu, že žiaden z nižších súdov konanie vytýkanou zmätočnosťou vadou v skutočnosti nezaťažil.

15. Pokiaľ šlo totiž o odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že v jeho rámci bola za kľúčový argument na podporu rozhodnutia o nepripustení zmeny žaloby označená nepoužiteľnosť výsledkov skoršieho konania pre konanie o zmenenej žalobe, teda to, čo ako dôvod takéhoto rozhodnutia uvádza samotný zákon. Súdu prvej inštancie tu pritom nešlo vytknúť ani všeobecnosť (nekonkrétnosť) jeho argumentácie, pretože z príslušnej časti odôvodnenia, viažucej sa k žalobkyňou neprijímanému procesnému rozhodnutiu (nech aj predurčujúcemu rozhodnutie vo veci samej) celkom jednoznačne vyplýva i to, prečo stav vzniknutý vytvorením novej pozemkovej nehnuteľnosti (jej odčlenením od inej) až po vyhotovení znaleckého posudku slúžiaceho na posúdenie možnosti prístupu k pozemku žalobkyne, zastavanému garážami, mal zákonom predpokladaný následok (takú zmenu skutkového stavu, pri ktorej „pozemok žalobkyne už nesusedí s Holubyho ulicou a zmenšila - skrátila sa aj jeho hranica s ulicou Rastislavovou a jeho príľahlým pozemkom sa stal pozemok jej právneho predchodcu parc. č. 2665/4"). Následne súd prvej inštancie pomerne exaktne formuloval aj ten svoj záver, že ďalšie dokazovanie by bolo nutné „práve z dôvodu vzniku nového stavu v usporiadaní a hraniciach pozemkov ako aj ich vlastníctve" (čo evidentne nejde interpretovať inak než ako to, že predmetom ďalšieho - skôr nevykonaného - dokazovania by museli byť ako dopady už spomínaného rozdelenia pozemkov na skôr ustálené možnosti riešenia prístupu k tomu z pozemkov, na ktorého sprístupnení má žalobkyňa pretrvávajúci záujem, tak i riešenie ďalšej skôr neexistujúcej otázky vzniknutej nezhody vlastníctva k pozemkom, o ktorých je reč, keďže súd prvej inštancie vychádzal o. i. tiež z výsledkov dokazovania, podľa ktorých vlastníkom parciel č. 2665/4 a 2665/14 až 2665/18 bola tá istá osoba a aj toto sa pred navrhnutím nepripustenej zmeny žaloby malo zmeniť). Ďalšia argumentácia súdu prvej inštancie, viažuca sa k neopodstatnenosti žaloby, potom nemala povahu argumentácie vo vzťahu k žalobe v znení tej zmeny, ktorá pripustená nebola (a to ani v podobe tzv. záložnej argumentácie pre prípad výpadku tej ťažiskovej), ale naopak sa striktne obmedzila na dôvody bezzákladnosti pôvodnej žaloby (či už tie majúce pôvod v hmotnom práve a súvisiace s možnými alternatívnymi riešeniami prístupu a s nesplnením zákonnej podmienky nezhody vlastníctva stavby a príľahlého pozemku, alebo procesné súvisiace s nevykonateľnosťou rozsudku majúceho sa vydať na základe pôvodného žalobného návrhu potom, čo došlo k zmene v evidencii pozemkov) a dovolaciemu súdu v tomto prípade nie je zrejmé, z čoho dovolateľka vyvodzovala svoj opačný názor.

16. Pokiaľ šlo o rozsudok odvolacieho súdu, aj v jeho prípade bolo pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce stotožnenie sa odvolacieho súdu s nepripustením zmeny žaloby súdom prvej inštancie a to, že i odvolací súd považoval za splnenú tú zákonnú podmienku nepripustenia zmeny, ktorou bolo vynútenie si ňou potreby ďalšieho dokazovania, zameraného aj na existenciu zákonných predpokladov pre zriadenie vecného bremena podľa § 151o ods. 3 O. z. (v tejto súvislosti porovnaj body 23 a 25 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd síce tieto svoje úvahy a ďalšiu o správnosti zamietnutia žaloby nezodpovedajúcej aktuálnym údajom katastra nehnuteľností, ktoré podľa neho nevytvorí prekážku veci právoplatne rozsúdenej (pre prípadnú novú žalobu žalobkyne, sledujúcu sprístupnenie pozemku s garážami za pomoci požiadavky na zriadenie vecného bremena) doplnil tiež názormi, že „ak v dôsledku právnych skutočností a právnych úkonov vykonaných výlučne jednou procesnou stranou dôjde k takej zmene skutkového stavu, že pôvodný žalobný návrh nemôže byť

úspešný, nemožno hovoriť o porušení práva na spravodlivý proces v prípade, ak súd prvej inštancie zmene žalobného návrhu nevyhovet" a „že s ohľadom na blízke osobné prepojenie žalobkyne a pôvodného" (správne „predošlého") „žalobcu vykonané právne úkony, ktoré vyvolali potrebu zmeny žalovaného" (správne „žalobného") „petitu sú šikanózne a majú" (s odkazom na jeden z článkov Základných princípov C. s. p.) „povahu zneužitia práva vedúceho k prietahom v konaní" (tu porovnaj bod 24. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a dovolateľka správnosť prvého z takýchto názorov spochybnila poukazom na to, že v tejto konkrétnej veci nedošlo k zmene vyvolávajúcej potrebu zmeny žaloby len na jej strane, ale aj na strane žalovanej; ani polemika s takýmto názorom ale nemohla viesť k záveru, žeby odvolací súd jeho vyslovením založil dovolaním vytknutú vadu podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

17. Bolo to tak nielen preto, že dovolaním spochybňovaný názor odvolacieho súdu bol skôr úvahou „obiter dicta" (bez jej schopnosti ovplyvniť nazeranie na zvyšok argumentácie), ale najmä preto, že dovolateľkou akcentovaná zmena týkajúca sa evidenčného stavu pozemku žalovanej (na tomto mieste odhliadnuc od námietky tejto strany sporu, že ju nezapríčinila ona) sa od tej na strane žalobkyne líšila v tom, čo rozhodne nešlo označiť za právne bezvýznamné a to v tom, že kým rozdelením pozemku žalovanej (majúceho byť podľa žaloby zaťaženého vecným bremenom) nemalo (preukázateľne) dôjsť k žiadnej zmene vo vlastníctve (čo by činilo úvahy o možnosti zaťaženia jedného, druhého alebo i oboch viac-menej akademickými), u zmeny na strane žalobkyne to malo byť presne naopak a jedným z ponúkajúcich sa motívov (a dokonca tým najpravdepodobnejším) rozdelenia sa tu javila snaha dosiahnuť stav nezhody vlastníctva k obom novovytvoreným pozemkom s cieľom presvedčiť o splnení toho zákonného predpokladu zriadenia vecného bremena podľa § 151o ods. 3 O. z., ktorým je, že vlastníč stavby nie je zároveň (tu rozumej už) vlastníkom príslušného pozemku.

18. Pre úplnosť pritom k dovolacím námietkam možno ešte podotknúť, že ak odvolací súd nezaujal adresné stanovisko k argumentácii súdu prvej inštancie o alternatívach riešenia požadovaného žalobou a význame parametra ich ekonomickej únosnosti, nešlo to považovať za nedostatočnosť argumentácie a ani z toho vyvodzovať názor o nestotožnení sa odvolacieho súdu v takejto časti so súdom prvej inštancie, ale podľa dovolacieho súdu šlo v tomto prípade o akceptovateľný prejav zdržanlivosti (v situácii, v ktorej pre zamietnutie žaloby boli rozhodujúcimi iné dôvody).

19. Nemožnosť akceptovania výhrad žalobkyne voči postupom nižších súdov musela mať svoj logický následok v podobe záveru o neexistencii dovolaním vytýkanej tzv. zmätočnosťnej vady. Pretože v prípade dovolaní opieraných o úpravu z § 420 C. s. p. idú prípustnosť dovolania a jeho dôvodnosť takpovediac ruku v ruku (t. j. dovolanie, ktorým sa opodstatnene namieta existencia vytýkanej vady zmätočnosti, je popri prípustnosti zároveň dôvodným a ak ide o taký prípad, namieste je zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci jeho pôvodcovi na ďalšie konanie), nezistenie namietanej vady mohlo viesť k jedinému možnému spôsobu rozhodnutia o dovolaní, ktorým bolo odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

20. Najvyšší súd preto rozhodol spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho uznesenia.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.